

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. София, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20231001000107 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 15.12.2022 г. на ответника „Глобус Билд“ ЕООД срещу решението от 18.11.2022 г. по т. д. № 485/2022 г. на Софийския градски съд, VI-21 състав, с което ответникът е осъден да заплати на ищеца „ВИН – Електроник“ ООД:

- на осн. чл. 79, ал. 1 ЗЗД **сумата 27 000 лв.**, представляваща възнаграждение с ДДС по договор за извършени услуги по ремонт, доставка и монтаж на оборудване, ведно със законната лихва от 15.03.2022 г. до окончателното изплащане, а на осн. чл. 86, ал. 1 ЗЗД **сумата 4 672,50 лв.**, представляваща законната лихва за забава за периода 1.07.2020 г. – 15.03.2022 г.;
- на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК **сумата 3 147,07 лв.** – съдебни разноски.

В жалбата се твърди, че неправилно и необосновано СГС е приел за доказано наличието на сключен между страните договор с твърдяното от ищеца съдържание. Сочи се, че процесната фактура не била осчетоводена при ответника, нито по нея бил ползван данъчен кредит, а само от свидетелските показания не следвал извод за сключен договор, нито неговото конкретно съдържание, вкл. уговореното възнаграждение. Твърди се и, че не било доказано изпълнението на твърдения договор по конкретните пера по фактурата.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението и да отхвърли предявените искове, както и да му присъди направените разноски.

Въззиваемият „ВИН – Електроник“ ООД – ищец по исковете – чрез процесуалния си

представител оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да я остави без уважение, а обжалваното с нея решение – в сила, като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените в жалбата пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима. Разгледана по същество е **неоснователна**.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо в обжалваната част. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите на обжалваното решение, поради което и на осн. чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СГС. Независимо от това следва да се добави и следното:

Ищецът основава претенцията си на твърдението за сключен с ответника неформален устен договор, по силата на който ответникът възложил, а ищецът извършил ремонт, доставка и монтаж на оборудване през 2017 г., подробно описано по вид и количество в представената фактура № 1000001003/16.03.2017 г. Според същата фактура дължимото от ответника възнаграждение възлиза на 27 000 лв. с ДДС.

Ответникът е взел становище по исковата претенция едва в първото по делото заседание на 12.07.2022 г., като е оспорил сключването и изпълнението на твърдения договор, което поддържа и в настоящата въззивна жалба. Същевременно, такива оспорвания не са били направени в срока за отговор на исковата молба по чл. 367 ГПК, без да се твърди и доказва пропускът да се дължи на особени непредвидени обстоятелства. При това положение са настъпили последиците на чл. 370 ГПК – всички наведени възражения се явяват преклудирани и не подлежат на разглеждане от съда. Късно наведените възражения и оспорвания по последици са идентични на липсващи такива /арг. и от чл. 64, ал. 1 ГПК/. По-специално, неоспорените твърдени факти са извън предмета на доказване съгласно чл. 153 ГПК и се приемат за съществуващи. Дори и да се възприеме друго виждане, то е несъмнено, че доказателственият стандарт при липсата на направени в срок оспорвания на фактите е различен отколкото при изрично оспорените факти с надлежни възражения.

В случая и като се има предвид настъпилата преклузия по чл. 370 ГПК спрямо заявените в жалбата възражения въззивният съд намира за доказано твърдяното от ищеца облигационно отношение с посоченото съдържание. Този извод следва от съвкупната преценка на събраните доказателства, както и на извънпроцесуалното и процесуално поведение на ответника. Така от показанията на свидетелката И. Д. /която е доведена от ответника/ се установява, че през 2016 – 2017 г. ищецът е доставил на обект на ответника в близост до пристанището в гр. Бургас оборудване – шнекове /транспортъри за цимент/. Свидетелят Г. А., макар да не помни наименованието на клиента, също потвърждава, че подобна доставка на 2 бр. нови транспортъри е извършена от ищеца на обект срещу пристанището в гр. Бургас, а други 2 бр. транспортъри на същия клиент били ремонтирани в базата на ищеца в гр. Плевен, като общо 4 бр. транспортъри служители на ищеца монтирали в началото на 2017 г. на четири циментови силози на обекта в

Бургас. Същият свидетел установява и, че служителите на ищеца били допуснати от служителите на клиента, издадени им били пропуски и им било оказано съдействие чрез техника, предвид това, че монтажът се извършвал на височина върху силозите и продължил няколко дни. Тези показания въззивният съд намира за достатъчни за доказването на фактическото изпълнение на доставките и монтажа на оборудването, извършено от ищеца в полза на ответника. Естеството на фактическите действия /вкл. допускането на служителите на ищеца до обект на ответника/ косвено сочи на постигнато между страните съгласие за това, т.е. наличие на договорно отношение. Индиректно потвърждение на това обстоятелство се съдържа и в пледоарията на процесуалния представител на ответника в заседанието на 19.10.2022 г. в първата инстанция, в която наред останалото се заявява и, че доставеното и монтирано оборудване не било годно за използване, т.е. заявява се възражение за недостатъци, което логично се прави само при наличие на договор.

Що се отнася до съдържанието на този договор и по-специално – уговореното възнаграждение, то следва да се има предвид, че издадената от ищеца процесна фактура № 1000001003/16.03.2017 г. е била надлежно изпратена на ответника с представената нотариална покана, която е била редовно връчена на 23.06.2020 г. лично на законния представител на ответника – управителя Т. Т.. От страна на ответника не е бил изпратен обратен отговор. Същевременно, страните са търговци и спрямо тях законът поставя по-строги изисквания, вкл. в някои случаи приравнява тяхното мълчание на съгласие. Така например съгласно чл. 292, ал. 1 ТЗ предложението до търговец, с когото предложителят е в трайни търговски отношения, се смята за прието, ако не бъде отхвърлено веднага, а според чл. 301 ТЗ когато едно лице действа от името на търговец без представителна власт, се смята, че търговецът потвърждава действията, ако не се противопостави веднага след узнаването. Изхождайки от принципно възмездния характер на търговските отношения и липсата на противопоставяне на ответника срещу заявената с нотариалната покана претенция по фактурата, както и процесуалното му поведение в настоящото производство, вкл. бездействието по чл. 367 ГПК, въззивният съд намира, че това цялостно поведение следва да се тълкува като съгласие със съдържанието на договора, обективизиран в процесната фактура. Ето защо следва да се приеме за доказано, че дължимото по процесния договор възнаграждение възлиза на претендираната от ищеца сума от 27 000 лв. с ДДС.

При това положение осъдителните искове за главница и законна лихва по процесната фактура са основателни изцяло.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд по отношение на предявените искове въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение – потвърдено.

При този изход на спора на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да се присъдят своевременно поисканите разноски за въззивното производство в размер на 3 183,80 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение по представения договор за правна защита от 11.03.2022 г. и преводно нареждане от 6.03.2023 г. Неоснователно е възражението за прекомерност, направено от ответника, доколкото сумата съответства на минималния размер по чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, изчислена спрямо материалния интерес по делото.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 18.11.2022 г. по т. д. № 485/2022 г. на Софийския градски съд, VI-21 състав.

ОСЪЖДА „Глобус Билд“ ЕООД с ЕИК – 121453567, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. „Дойран“ № 19, партер, **да заплати на „ВИН – Електроник“ ООД** с ЕИК – , със седалище и адрес на управление – гр. Плевен, ул. „Дойран“ № 148, **на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК сумата 3 183,80 лв.** – разноски за производството пред САС.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____